

Lolland Kommune
Torvet 3
4930 Maribo

Opsigelse af avisabonnementer mv. – Lolland Kommunes sags ID: 1017326

1. juli 2026

1. Baggrund

På baggrund af mediedækning blev jeg opmærksom på, at Lolland Kommune angiveligt i umiddelbar forlængelse af en artikel i Lolland-Falsters Folketidende havde opsagt et antal abonnementer på avisen.

Den 29. april 2026 i artiklen "Borgmester opsiger lokalavis efter kritisk artikel" skrev journalisten.dk således bl.a., at Lolland Kommune havde opsagt sit abonnement på Folketidende til borgmesteren, "som er vred over en kritisk artikel i avisen". Desuden var borgmesteren citeret for at skrive på sociale medier, at "kritikken skal være fair, åben og ansvarlig ellers mister den sin legitimitet", og at hun "overvejer yderligere skridt".

Det fremgik af samme artikel, at en tidligere borgmester i kommunen ville stille forslag i byrådet om at "skære alle kommunens udgifter til abonnementer og annoncer i Folketidende".

Sagen blev yderligere omtalt på journalisten.dk den 6. maj 2026, hvor den tidligere borgmester udtalte bl.a., at "Jeg vil gerne straffe dem. Det lægger jeg ikke skjul på".

Samme dag bad jeg Lolland Kommune om en udtalelse.

2. Oplysninger vedrørende sagen

2.1. Kommunens udtalelse

Lolland Kommune har i et brev af 1. juni 2026 anført, at kommunen som udgangspunkt stiller abonnement på Lolland-Falsters Folketidende til rådighed

Dok.nr. 26/03507-8/MDP
Bedes oplyst ved
henvendelse

**Folketingets
Ombudsmand**
Gammeltorv 22
1457 København K
33 13 25 12
www.ombudsmanden.dk
post@ombudsmanden.dk

Oplysning om telefontid
og mulighed for personlig
henvendelse findes på
ombudsmanden.dk/kontakt

for alle byrådets medlemmer. Det betragtes som det enkelte byrådsmedlems eget valg, om og i hvilket omfang abonnementet anvendes.

Inden for de seneste måneder har Lolland Kommune opsagt tre abonnementer på Folketidende. De opsagte abonnementer tilhørte efter det oplyste borgmesteren og to byrådsmedlemmer, og opsigelserne skete efter anmodning fra de pågældende.

Lolland Kommune har anført, at kommunen er opmærksom på det forvaltningsretlige saglighedskrav og ombudsmandspraksis om, at offentlige myndigheder ikke må anvende økonomiske dispositioner som "straffeaktioner" over for medier. Det er kommunens opfattelse, at opsigelsen af de nævnte abonnementer ikke skete med et sådant formål.

Lolland Kommune har fortsat abonnementer på Folketidende, og der er efter det oplyste ikke opsagt abonnementer tilhørende forvaltningen eller kommunens øvrige institutioner mv., ligesom der ikke er truffet beslutning om generelt at afvikle kommunens abonnementer på eller annoncering i Folketidende eller i øvrigt sanktionere avisen økonomisk.

Der er heller ikke fremsat forslag i byrådet om at "reducere eller helt fjerne Lolland Kommunes udgifter til abonnementer og annoncer i Folketidende". Ifølge kommunen behandlede byrådet i 2024 et spareforslag om ophør af annoncering i Ugeavisen (der hører under Folketidende Gruppen), men spareforslaget blev ikke godkendt.

I relation til borgmesterens udtalelse om, at hun "overvejer yderligere skridt", har Lolland Kommune oplyst, at overvejelserne vedrørte, hvordan kommunen "fremover bør tilrettelægge sin medvirken i interviews mv. med Folketidende, herunder eventuelt øget brug af skriftlige svar". Der er ifølge kommunen ikke truffet beslutning om eller iværksat tiltag med det formål at begrænse avisens adgang til information.

2.2. Yderligere oplysninger

Udover den artikel fra journalisten.dk, "Borgmester opsiger lokalavis efter kritisk artikel", der er omtalt ovenfor under pkt. 1, er der bl.a. i en artikel, "Nu åbner hun op: Borgmester fortryder ikke bruddet med Folketidende", på folketidende.dk den 31. maj 2026 omtalt et interview med borgmesteren. Her er gengivet bl.a. følgende spørgsmål og udtalelser fra hende: "*Hvis du nu kigger tilbage, fortryder du så nu, at du opsagde dit abonnement?*" – Hmm, jeg tror, det var vigtigt for mig at være tydelig på, at den metode med anonyme kilder ikke var fair. (...) – *Jeg vil da sige, at jeg blev vred. (...) Men er det den rigtige måde at markere sin utilfredshed på? At opsige sit abonnement på det eneste lokale medie?* – Igen, det vigtige for mig var det principielle i jeres journalistiske metode. (...) – Men det principielle i metoden gjorde mig vred.

(...) *Du blev vred og droppede Folketidende, men har ikke klaget til Pressenævnet eller haft et ønske om genmæle. Hvorfor ikke?* – Det har aldrig været min intention at køre denne her sag yderligere op. Min intention var, hvordan vi kan have et samarbejde, Folketidende og jeg.”

Det ene af de to byrådsmedlemmer, hvis abonnement er blevet opsagt, har i et opslag på Facebook den 28. april 2026 anført bl.a. følgende: ”Men værst er det at nogle af avisens journalister sætter loven for godt håndværk til side. Det vil jeg ikke længere betale for. (...) Pressefriheden, de presseetiske regler og medieansvarsloven er nogle af de grundpiller, vores demokrati står på. Uden dem er vi en bananrepublik med folkedomstol, offentlige gabestokke og selvtægt. Folketidende går foran i den helt forkerte retning. Mit abonnement er opsagt pr. dags dato.”

Desuden fremgår det af en artikel, ”Politikere advaret før de opsagde avis”, fra TV2 Øst den 25. maj 2026, at det andet af de to byrådsmedlemmer, hvis abonnement er blevet opsagt, i en intern mail har oplyst, at hans beslutning havde været på vej i godt to år, men at ”Den sidste manglende journalistiske kvalitet var så dråben, der fik bægeret til at løbe over”. I artiklen ”Folketidende-debat blussede op igen på byrådsmøde” i Folketidende den 30. maj 2026 er det anført, at det pågældende byrådsmedlem ”kaldte de omdiskuterede artikler tju-bangjournalistik (...) og fik ham til at opsige et skatteyderbetalt abonnement”.

3. Retsgrundlag

Offentlige myndigheder er i udøvelsen af deres opgaver underlagt almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om bl.a. lighed og saglighed, herunder et forbud mod, at myndighederne ved skønsmæssige beføjelser forfølger ulovlige formål. Disse grundsætninger gælder også i forhold til myndighedernes ageren over for medierne.

Ombudsmanden har i flere udtalelser behandlet spørgsmål om myndigheders reaktioner over for medier.

I [FOB 2020-42](#) anførte ombudsmanden bl.a., at det i nogle situationer kan være sagligt velbegrundet, at en myndighed tager kontakt til en journalist eller ledelsen for et medie om deres nyhedsformidling med henblik på at drøfte samarbejdet med pressen. En myndighed kan herunder gøre journalisten eller ledelsen opmærksom på, at der efter myndighedens opfattelse er tale om misforståelser eller faktuelle fejl mv. i artikler. I det foreliggende tilfælde fandt ombudsmanden imidlertid, at en borgmesters udsagn i en mail til bl.a. en journalist og redaktør på et medie om at ”overveje at stoppe alt samar-

bejde" var egnet til at blive opfattet som pression og dermed lå uden for rammerne for, hvordan en myndighed i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige krav om saglighed og lighed burde agere.

I [FOB 1984.156](#) fandt ombudsmanden, at en ministers opsigelse af tjenesteabonnementerne på et dagblad fremtrådte som en misbilligelse i anledning af et bestemt indlæg i et enkelt nummer af dagbladet, og at gennemførelsen af en sådan "straffeaktion" faldt uden for den kreds af hensyn, som lovligt kunne varetages. Af ombudsmandens udtalelse fremgår bl.a. følgende:

"Den disposition, der er tale om – opsigelse af tjenesteabonnement på et dagblad – kræver ikke anden hjemmel end den, der er indeholdt i den på ministeriets finanslovskonto optagne bevilling til afholdelse af udgifter til kontorhold, og er da heller ikke undergivet (yderligere) udtrykkelig regulering.

Dette er dog ikke ensbetydende med, at dispositionsretten på dette område er fri. Også sådanne dispositioner er i hvert fald i et vist omfang undergivet begrænsninger, der følger af forvaltningsrettens almindelige regler, i det foreliggende tilfælde sammenholdt med almindelige bevillingsretlige grundsætninger.

Indholdet af disse uskrevne regler lader sig ikke angive præcist, hverken generelt eller specielt for så vidt angår deres rækkevidde i forhold til en situation som den foreliggende. Hovedsynspunktet er (...), kort udtrykt, et krav om, at de dispositioner, der træffes, skal forfølge formål, der kan anses som saglige i den givne sammenhæng, således at dispositionen ikke blot efter sin karakter, men også efter sin begrundelse falder inden for rammerne af de formål, som den udnyttede bevillingsmæssige hjemmel er eller må antages at være tilvejebragt med henblik på at varetage.

...

Således som sagen foreligger oplyst for mig, må jeg lægge til grund, at ministeren med sin beslutning om at opsigte tjenesteabonnementerne på dagbladet Politiken ønskede at varetage en almen offentlig interesse – nemlig hensynet til at modvirke, hvad der efter ministerens 'fulde overbevisning (var) et groft og utilstedeligt blasfemisk overgreb imod den danske folkekirke og dens helligste symbol'.

Varetagelsen af det angivne hensyn kan naturligvis ikke i sig selv karakteriseres som usagligt i forvaltningsretlig sammenhæng.

Afgørende for en retlig vurdering er imidlertid, som nævnt, om det også har kunnet inddrages i grundlaget for en disposition som den foreliggende, og med den vægt som tilfældet er.

Ved vurderingen heraf kan der således ikke bortses fra, at ministerens disposition både fremtræder og er blevet opfattet som en misbilligelse i anledning af et bestemt indlæg i et enkelt nummer af Politiken. Dette var, forstår jeg, også ministerens intention. Ministeren ønskede, som det udtrykkes i et indlæg, som ministeren sendte til optagelse i Politiken, og som er vedlagt udtalelsen til mig, at give det 'signal': 'Der er alligevel en grænse for uanstændighed!'

Gennemførelsen af en sådan 'straffeaktion' falder ganske uden for rammerne af den kreds af hensyn – vedrørende tjenesteforretningernes praktiske tilrettelæggelse – som kontorholdskontoen tager sigte på at varetage, og som, må jeg gå ud fra, også har været bærende for tidligere beslutninger om avisholdets omfang og sammensætning.

Ministerens beslutning om opsigelse af tjenesteabonnementerne i det angivne øjemed er derfor ikke forenelig med det ovenfor refererede retlige hovedsynspunkt.”

Ombudsmanden har også i andre sager om en myndigheds reaktion over for en journalist eller et medie inddraget betydningen af de formål, som myndigheden har ønsket at varetage ved sine dispositioner over for pressen.

Sagen [FOB 1992.141](#) handlede om politiets udelukkelse af en bestemt journalist fra at modtage oplysninger, med henvisning til at den pågældende journalist gentagne gange havde overtrådt grundlæggende presseetiske regler. Ombudsmanden udtalte bl.a. følgende i sagen:

”Den foreliggende sag rejser spørgsmålet, om myndighederne efter omstændighederne kan etablere særordninger for bestemte medievirksomheder eller for bestemte pressemedarbejdere.

Ved vurderingen af dette spørgsmål må der (som også påpeget af Journalistforbundet) tages hensyn til, at massemediernes virksomhed er omfattet af en særlig lov, medieansvarsloven (lov nr. 348 af 6. juni 1991 [nu lovbekendtgørelse nr. 914 af 11. august 2014; min bemærkning]). Ved denne lov er oprettet en særlig myndighed, Pressenævnet, der træffer afgørelse om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik. Loven indeholder desuden hjemmel for straf, mortifikation, erstatning og genmæle som reaktioner i forhold til massemediernes tilsidesættelser af principper for god presseskik.

Det følger efter min mening af principperne i medieansvarsloven, at en offentlig forvaltningsmyndighed ikke vil være berettiget til at foretage begrænsninger i en journalists adgang til informationer med henblik på at sanktionere krænkelser af de presseetiske regler.”

Også i [FOB 2007.375](#) om en journalists adgang til interviews udtalte ombudsmanden, at der som udgangspunkt ikke kan foretages begrænsninger i bestemte journalisters eller mediers adgang til informationer som sanktion af mulige krænkelser af presseetiske regler. Ombudsmanden udtalte også, at lovgivningen ikke pålægger myndigheder at deltage i interviews om forskellige emner, og at der er overladt myndighederne en forholdsvis fri vurdering ved afgørelsen af, om de ønsker at deltage i et konkret interview. De generelle forvaltningsretlige krav om lighed og saglighed skal imidlertid iagttages.

I betænkning nr. 1443/2004 om embedsmænds rådgivning og bistand er i øvrigt anført bl.a. følgende om de almindelige forvaltningsretlige krav om lighed og saglighed i forbindelse med embedsmænds pressebetjening (s. 234 f.):

”Disse krav gælder i ethvert tilfælde, hvor der er kontakt mellem den pågældende forvaltningsmyndighed og repræsentanter fra pressen. Det vil bl.a. sige, at de almindelige forvaltningsretlige krav om lighed og saglighed ikke alene skal iagttages i tilfælde, hvor pressen anmoder om oplysninger, der er omfattet af retten til aktindsigt efter reglerne i offentlighedsloven, men også i tilfælde, hvor myndigheden ikke er forpligtet til at udlevere oplysninger eller materiale, men hvor myndigheden vælger enten på eget initiativ eller efter anmodning at give de pågældende oplysninger til pressen.”

Ombudsmanden har i flere sager taget stilling til spørgsmålet om ligelig behandling af pressen.

Ombudsmanden har således tidligere udtalt, at lighedsbetragtninger fører til, at fast etablerede ordninger for varetagelse af kontakter med pressen må gælde og omfatte alle dele af nyhedsformidlingen, at myndighederne som hovedregel ikke kan blande sig i, hvem de forskellige medier ønsker at lade sig repræsentere af, og at forskelsbehandling af journalister indbyrdes kun kan komme på tale, hvis der er tungtvejende saglige hensyn, der taler for det. Jeg henviser til [FOB 1992.141](#) og [FOB 2003.115](#). Se også om solohistorier [FOB 2004.452](#), [FOB 2017-25](#) og [FOB 2019-3](#), om interviews [FOB 2007.347](#) og [FOB 2007.375](#) samt generelt om problemstillingen Niels Fenger (red.), Forvaltningsret (2018), s. 678 f. (Kirsten Talevski), og Niels Fenger, Medier, forvaltning og forvaltningsret (U 2021 B.105).

Det almindelige forvaltningsretlige krav om saglighed indebærer bl.a., at forvaltningsmyndigheder ikke kan nægte et medie eller en journalist oplysninger som "straf" for en tidligere negativ omtale.

I betænkning nr. 1443/2004 om embedsmænds rådgivning og bistand, der er omtalt ovenfor, anføres bl.a. følgende herom (s. 211):

"Den omstændighed, at en bestemt journalist eller et bestemt medie f.eks. som følge af en myndigheds utilfredshed med den dækning, som en bestemt sag har fået i pressen, helt udelukkes fra en formløs adgang til oplysninger eller fra adgang til meroffentlighed, som gives andre dele af pressen, vil kunne have karakter af en 'straffeaktion'. En sådan 'straffeaktion' vil stride mod almindelige forvaltningsretlige principper om lighed og saglighed.

Ved vurderingen af spørgsmålet om muligheden for at begrænse bestemte journalisters adgang til oplysninger må det formentlig i øvrigt indgå, hvilket formål der tilsigtes varetaget ved myndighedens beslutning om at afskære den pågældende journalist eller det pågældende medie fra informationer (...)."

Det vil på tilsvarende måde stride mod de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om lighed og saglighed, at en myndighed udelukker et bestemt medie fra at få en solohistorie, som er tildelt et andet medie, alene som følge af, at myndigheden f.eks. er utilfreds med den dækning, som en bestemt sag har fået, jf. den nævnte betænkning, s. 219 og s. 243.

Begrænsninger i bestemte journalisters adgang til at modtage oplysninger fra forvaltningsmyndigheder kan generelt kun ske under særlige omstændigheder. Ombudsmanden har herom udtalt bl.a. følgende i [FOB 1992.141](#):

"Det må på den anden side anses for uholdbart, dersom en myndighed i sin tilrettelæggelse af kontakten med pressen er fuldstændig afskåret fra at tage hensyn til visse forhold vedrørende den enkelte journalist, herunder pådømte og/eller klare krænkelser af de presseetiske regler. Ordsmæssige hensyn og hensynet til at forebygge misbrug samt ønsket om at sikre en almindelig adgang for journalister til at modtage informationer, kan således efter omstændighederne begrunde, at der sker begrænsninger i bestemte journalisters adgang til oplysninger. Det må i den forbindelse understreges, at de særlige hensyn, der kan begrunde sådanne begrænsninger, ikke vil kunne omfatte de pågældendes lov-hjemlede ret til i henhold til lovgivningen (herunder især offentlighedsloven) at modtage oplysninger. Det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip må endvidere medføre, at sådanne begrænsninger ikke

må gå videre end de hensyn, der begrundet begrænsningen, tilsiger; ligeledes skal de hensyn, der kan begrunde en eventuel særordning, påviseligt være overordentlig tungtvejende. Det forhold, at en journalist selv har en kritisk holdning over for myndigheden – eller repræsenterer et medie med en sådan holdning – kan ikke i sig selv udgøre et lovligt hensyn.”

De nævnte ombudsmandssager kan findes på ombudsmandens hjemmeside.

4. Min vurdering

Sagen angår Lolland Kommunes opsigelse af abonnemeter på Lolland-Falsters Folketidende samt borgmesterens overvejelser om i den forbindelse at tage yderligere skridt over for avisen.

En myndighed har relativt vide rammer i forhold til sin administration af abonnemeter af den omhandlede karakter, men vil – udover iagttagelse af generelle økonomiske og bevillingsmæssige hensyn mv. – også i denne sammenhæng skulle udøve sin virksomhed i overensstemmelse med bl.a. almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om saglighed og lighed.

Lolland Kommune har efter det oplyste ikke opsagt abonnemeter på Lolland-Falsters Folketidende tilhørende forvaltningen eller kommunens øvrige institutioner mv., og der er ikke truffet beslutning om generelt at afvikle kommunens abonnemeter på eller annoncering i Folketidende eller i øvrigt sanktionere avisen økonomisk.

Derimod har kommunen opsagt tre af de abonnemeter, som kommunen stiller til rådighed for byrådets medlemmer. Det anførte ovenfor om iagttagelse af bl.a. de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om saglighed og lighed gælder også for kommunens handlinger i en sådan situation.

Som angivet under pkt. 3 ovenfor kan det i nogle situationer være sagligt velbegrundet, at en myndighed tager kontakt til et medie om dets nyhedsformidling med henblik på f.eks. at drøfte samarbejdet med pressen og tale om eventuelle fejl eller misforståelser mv.

Myndighedens reaktion må imidlertid ikke kunne opfattes som pression, og der må ikke gennemføres ”straffeaktioner” over for pressen eller fremsættes udtalelser, der er egnede til at blive opfattet som trusler om sådanne aktioner, f.eks. ved at afbryde samarbejdet med mediet eller bestemte journalister eller

ved (af denne grund) at stoppe eller begrænse abonnementer eller annoncering i mediet. Myndighederne kan herunder ikke sanktionere mulige krænkelse af de presseetiske regler.

Lolland Kommune har anført, at opsigelsen af abonnementerne til borgmesteren og de to andre byrådsmedlemmer skete efter anmodning fra de pågældende og havde efter kommunens opfattelse ikke til formål at straffe Folketidende.

Jeg er ikke bekendt med det nærmere grundlag for kommunens opfattelse. Jeg har imidlertid noteret mig den omtale af sagen, der er nævnt ovenfor under pkt. 1 og pkt. 2.2, herunder de udtalelser, der er gengivet fra de pågældende selv, og som efter min opfattelse kan efterlade et andet indtryk.

Jeg går på den baggrund ud fra, at Lolland Kommune i lyset af det, jeg har anført ovenfor, vil overveje, om de gengivne udtalelser ændrer ved grundlaget for kommunens opfattelse af formålet med opsigelsen af de omhandlede abonnementer, og herunder hvad dette måtte give kommunen anledning til at foretage sig.

Jeg beder Lolland Kommune om at orientere mig om resultatet af sine overvejelser.

Med hensyn til borgmesterens udtalelse om at overveje yderligere skridt over for Folketidende har kommunen anført, at udtalelsen vedrørte overvejelser om, hvordan Lolland Kommune fremover bør tilrettelægge sin medvirken i interviews mv. med avisen, herunder øget brug af skriftlige svar.

Jeg går ud fra, at Lolland Kommune ved eventuelle overvejelser herom vil være opmærksom på at iagttage de retlige rammer, jeg har omtalt under pkt. 3 ovenfor.

Jeg har i øvrigt noteret mig, at borgmesteren efterfølgende har givet et mundtligt interview til Folketidende i artiklen fra den 31. maj 2026, der er omtalt under pkt. 2.2 ovenfor.

En nyhed om sagen vil blive lagt på min hjemmeside.

Med venlig hilsen

Christian Britten Lundblad